

Nils Neset
Tonafjellet 18
5355 Knarrevik.

Des. 1989
Tlf. 05 - 331246.

Kjære russekamerater.

Etter fire gode år ved Voss Landsgymnas starta eg opp ved universitetet i Bergen hausten 1950.

Meininga var å studera jus. Då eg var noko skuletrøyt, og lysten til å koma seg ut i verda for "å prøve lykken" vart for sterk, mønstra eg på i utenriks fart rett før jul. Trøysta mi er at norsk rettsvesen førebels har klart seg nokolunde ^(bra) utan mi hjelp.

Sterke inntrykk frå "sjømannstida" er nærkontakten med stormen i Biscaya, skipsforlis og sjøfolk som omkom. Då eg kom heimatt vart det fiske i eit par år. Det eventyrlege vintersildfisket var då på topp, og førgjekk på streknongen Stadt-Haugesund. Her fekk eg læra noko om hardt slit og godt kameratskap. I minnet set også dansen på lokalet anten det var i Florøy, Måløy eller Haugesund og møtet med "Amanda."

Då eg hadde fått nok av saltsmaken reiste eg hausten 1954 til Oslo, der eg tok byggmeisteraksamen våren etter.

Dette gav meirsmak slik at eg året etter skreiv meg inn ved Gøteborgs Tekniska Institut og tok ingeniøreaksamen våren 1959. Eg var heldig og fekk jobb hos Ludvigssons Ing.byrå i Gøteborg der eg arbeidde i tre år.

Andre positive ting som hende i denne perioden var at eg gifte meg, og at to av borna våre kom til verda. Ho eg vart gift med hadde eg møtt første gongen under russetida på Voss. Som eg sjølv hadde ho vaks opp "mellom bakkar og berg utmed havet", Nærmare bestemt på vestsida av Sotra ved Bergen. Det norske miljøet som då fannst på sjømannskyrkja og ellers, var slik vi opplevde det, eit godt miljø på mange måtar. I mimrestunder står denne tida for oss som "dei beste år av vårt liv."

Men vi ville ^{likevel} ikkje bli svenskar, og då eg 1962 fekk jobb i Bergen og vi samstundes gride å skaffa oss husvære vart det flyttking. Arbeidsområdet mitt i eit middels stort entreprenørfirma vart fasadekonstruksjonar i glass og aluminium. Byggeledelse og pendling til Oslo der flyterminalen på Fornebu, O.B.S.adm.bygg og Index-huset tok det meste av tida. Det interressante som ellers hende meg i desse ti åra, var auking av familien med ein gut og ei jente. Når "lillegutten" Geir-Ove nå er 185 cm høg, har fått med seg artium og studieopphold i U.S.A. seier ikkje dette berre at han ser far sin 12 cm. lenger nede men også noko om at verda er blitt mindre sidan russetida på Voss. Eg har funne ut at reisetida mi frå Landro på Sotra til Voss i 1946 var like lang som hans reisetid Bergen-Kansas City 40 år seinare.

Av "svenskeborna" er Terje adjunkt og Monica hjelpepleiar. For Mariann vart det handelsgym og vidare merkantil utdanning. Ho er nå bankfunksjonær i ein bank i Bergen sentrum.

I 1971 søkte eg, og fekk stilling som salgsingeniør ved A.S.V sitt avdelingskontor i Bergen. No blei det ein god del reising på Vestlandet der eg vitja byggevareforretningar og tekniske skular der eg fortalde om aluminiumets fortreffelighet og velsignelser. I denne perioden som kom til å vara i 11 år ble det husbygging og flytting til Sotra.

Eg var no tilbake mellom havstrilar der både eg og kona har våre røter. Når eg frå vindauga i stova ser båtar på vei til å frå Bergen havn kjemner eg igjen den gode gamle saltsmåken frå barne- og ungdomstida.

"Det er godt å koma heimatt."

På nytt havna eg i i 1983 i entreprenørbransjen ved at eg vart tilsett som prosjektleiar med ansvar for byggeledelse for skular og idrettshallar i Nord-Norge. Gjennom reiseverksemd har eg blitt betre kjendt med denne delen av landet vårt og folket som bur der. FOR MINDEL POSITIVE INTRYKK.

Når eg ^{no} ser tilbake på livet i dei 40 åra som har gått sidan russetida, på opp- og nedoverbakkar, på korleis det har gått med born og borneborn som førebels er fem i talet, er konklusjonen denne: "Jag vil takka livet, det har gitt mig så mycke"

Ynskjet mitt for vesle Anna, Øyvind, Morten, Marius og Torbjørn er likevel at dei må få oppleva ei meire menneskevenlig verd enn det vår generasjon har skapt, Ei verd der dei enorme resursar som også i vårt land nyttast til våpen kan omfordelast til mat for dei som svelt, til eit reinare miljø, til det som byggjer opp, og gjer livet verd å leva.

"I ensomme stunder, når det er tyst" og eg sit med trekkspilet mitt og minnest gamle dagar kjem det for meg mange fine episodar frå skuletida på Voss:

Eg ser for meg sumarnatta i båt på det spegelblanke Vangsvatnet, der romantikken låg så tjukk i lufta at ein fekk pustevanskar, eg ser dansen i musikkpaviljongen i Prestegardsmoen, eg opplever på nytt heftige diskusjonar på stamkafeen i Haugamoen der vi løste dei fleste verdensproblema, eg ser susande svampar i lektor Troland sine engelsktimar framfor alt bygda med dei lange leine lier.

MEN

Vi har mykje å snakka om når vi møtest i september neste år. God Jul til alle og vel møtt.

Beste helsing

Nils.

P.S.

Etter som åra har gått har eg blitt
meir og meir "venstrevidd"

Er medlem av "Folkereising mot krig."

Har vore akthv styremedlem i
Lokal-laget av "Hei til atomvåpen"
sidan den vart skipa av
Bergfrid Fjose.

Melder meg for eit år sidan inn
i Sosialistisk Venstreparti
der eg er studieleiari.
Årsaka til at det vart S.V.
er dei tankar eg har gjort meg
om norsk forsvars- og utenrikspolitikk.

Deltok i fire personlig i demonstrasjon
mot atomvåpen på Håkonsvern
der der låg båtar med slike våpen
Skriv litt i Lokalavisen av eg til om
enne som for eksempel: Militariseringa av Nord-Norge,
fråflytning frå utkantstrøk, barnehager,
religion, skulepolitikk o.s.v. o.s.v.

Det var freistande men eg tykte det vart
for mykje å ta med alt dette i Juleheftet.

Nils

D.S.

Kristian Oaland,
Mosvoldvn. 69,
4550 Farsund.

62

Kjære russekammerater!

"Dinosaurernes tidsalder" heiter en bok som kom ut i høst. Så lenge siden er det ikke fra vår russetid, men det synes lenge. Jeg husker at jeg vinket til bussene på kaien i Stavanger en gang i juni måned 1950. Og etter den tid, er det noen få jeg har møtt igjen. Mange tanker meldte seg da jeg fikk "Navnelista" fra Per Tveit.

Well, jeg skal prøve å gi et tilbakebilde fra 1950 og til idag når det gjelder meg.

På høsten 1950 begynte jeg på pliktåret i militære. Jeg havnet i klyvåpnet og tjenestegjorde på Sala-Forus og der på militærlegert, etter kurs bl.a. på Kjeller. Stort sett bortkastet tid for begge parter.

Ferdig med militærtjenesten høsten 1951, begynte jeg på NBS-værksted ved Stavanger for praksis til NTH. Kortida her var lærerik nok og en fikk innblikk i arbeid og arbeidsmoral som jeg siden har sett tilbake på med blandende følelser.

Høsten 1952 begynte jeg så på elletrolinjen, sterkstrøm ved NTH. En kjekk tid på mange måter var denne studietiden i Trondheim. En blanding av fest og beinhard lesing i fire år. Under diplom-

arbeidet som pågikk september til desember 1956, fikk jeg arbeid ved Allis-Chalmers fabrikk i Cincinnati, Ohio. Dette firmaet ordnet med immigrasjonspapirer til U.S.A og betalte også reisen.

I venting på immigrasjonspapirene, fikk jeg jobb som lærer ved en folkeskole i heimkommunen. En to-delt skole, hadde fra 1. til 3. klasse den ene dagen og 4. til 7. klasse den neste. En artig tid.

Så en vakker dag i mai 1957 gikk flyet og jeg fra Fornebu med kurs USA. Cincinnati er en by med omland på rundt 1 million innbyggere og ligger mot Ohio-elva. Varmt og fuktig var det her om sommeren og kaldt om vinteren. Her var jeg i 4 nærmere 5 år. Fabrikken hadde 2000-3000 ansatte og produksjonen var elektriske motorer, generatorer og diverse styringer for disse. Interessant tid, da en fikk varierende arbeidsoppgaver. Jeg fikk også anledning til å se en del av U.S.A. og Canada og lærte amerikanerne å kjenne. Jeg tror en har godt av noen år utenlands, en utvider sin horisont og oppdager at det ikke alltid er "Norge som er best." -- Det blir også slik at når en er utenlands, drømmer en om Norge.

Well, jeg reiste altså heim igjen, og etter en lengere ferie begynte jeg som elektrosjef på Sandnes Aduccerverk på Sandnes. Verket framstilte aduser-gjødte til rørdeler og også deler til biler, bl. annet bremsenavet til Sab. At Aduccerverket gikk konkurs

to-tre år etter at jeg sluttet, er neppe mi skyld.

I august 1969 begynte jeg hos Elkem ved hovedkontoret i Oslo. Dette var i forbindelse med planleggingen av aluminiumverket på Hista. Jeg var da i Oslo til september 1970, og flyttet så til Hista eller Farsund hvor jeg har vært siden. Her ved Aluminiumverket har jeg vært elektrosjef inntil i høst, da jeg gikk over til prosjekterings- og utbedringsoppgaver.

Dette er blitt mye oppramsing av jobb og arbeid. Til de som har lese så langt; jeg skal bli kort når det gjelder familien. Forelesningene har vært mange, men jeg har ikke vandret kirkegangen til toner fra Mendelssohn's marsj. Med andre ord, blir jeg reknet som ungkar og da skal en ikke skrive noe fra privatlivet. En kan prate om det, men helst ikke skrive--synes i alle fall jeg.

Summa summarum: Jeg synes verden har behandlet meg meget godt hittil. Helsen og humøret har alltid vært på topp og jeg har lite å klage over.

Jeg vet ikke om jeg har funnet noe av det forfatteren H. Prather skriver: "How to live in the World.... and Still be Happy."

Med beste hilsen og på gjensyn
Prestian.

60
Kari Hildegunn Opedal
Wildenveybakken 10
0765 Oslo 7
Tlf. 02-141233

Kjære skulevener!

Oslo, 2.12.89

Takk til Per Tveit for at du tok initiativet til å gje ut julehefte! Eg ser fram til å lesa om kva som har hendt Vossarussen 1950 i desse 40 åra.

For å gå rett på sak om meg sjølv, så gjekk eg på Oslo Handelsgymnasium, sekretærlinja, skuleåret 1950/51. Eg hadde ein kort, yrkesaktiv periode som sekretær her i Oslo før eg gifte meg i 1954. Mannen min hadde arbeid i firmaet Kampsax sin utanlandsavdeling i København. Der budde me i 2 år. København er ein sjarmerande og triveleg by. Me budde i eit lite hus utanfor byen, i Hvidovre. Der vart den eldste dottera vår, Trude, fødd i 1955. Ho er adjunkt og arbeider i skulen. For tida har ho fødselspermisjon. Me vart beste-foreldre til ein stor, fin gut i juli i år, det første barnebarnet. Ho og mannen hennar har bygd hus nokre få minutt å gå frå oss. Så me har god kontakt og gled oss over utviklinga til Erik Alexander.

I 1956 reiste me til Latakia, ein kystby i Syria, der mannen min var med på utbygginga av hamna. Det var interessante og fine år. Me reiste ein god del rundt i Syria og i andre land i Midt-Austen. Syria har vore fransk protektorat. Dei som hadde utdanning, snakka fransk. Me lærde ein del fransk der nede og tenkjer enno tilbake på denne tida som rik og gjevande.

Me kom attende til Norge i 1958 og var busette i Oslo eitt år. Her vart Dag Jakob fødd i 1959. Han er siviløkonom frå Bergen og har studert eit år i Franrike, Fontainebleau, der han tok graden Master of Business. Han arbeider i industrien. Me hadde koseleg bryllup jonsokaftan i år. Han og kona bur i nærleiken av oss, dei og.

I 1959 reiste me til Stjørdal der mannen min sto for utbygginga av Værnes flyplass. Der vart Anne Hege fødd året etter. Ho er utdanna statsvitar med fransk og psykologi i tillegg. Ho har arbeidet sitt i eit departement og bur ikkje så langt undan oss ho heller.

I 1972 fekk me Sigurd, som no går i 2. klasse på gymnaset. Det er fint å ha ungdom i huset!

Då Sigurd nærma seg 7 år, fann eg ut at dersom eg skulle ut i arbeidslivet igjen, byrja det å hasta. På den tid hadde eg vore heimeverande i nesten 25 år. Eg søkte jobb i Rådet for vidaregåande opplæring, og der har eg hatt arbeid 3 dagar kvar veke sidan, no som 1. kontorfullmektig. Miljøet er triveleg og inspirerande. Det er interessant å få fylgja med i det nye som rører seg på skulefronten.

Eg vonar å få høve til å reisa til Voss i september neste år. Festnemnda ser ut til å vera sterk, så opplegget vert sikkert bra. Særlege ynskje har eg ikkje. Dei "bortkomne sauene" kan eg diverre ikkje hjelpa med.

Eg vil ynskja dykk alle gledeleg jol og godt nytt år!

Hjarteleg helsing

Kari Hildegunn Opedal
Kari Hildegunn Opedal

Skien, 10/12-89

Kjære alle sammen!

„For i 1950 er vi russ!“ - husker dere sangen vår? Som det skulle være i går, og likevel mer enn 40 år siden! Men vi blir ikke gamle likevel ---

Disse 40 årene passerer revy, og jeg skal prøve å dele med dere fra mitt liv. Etter husmorsskole og skrivemaskin/stenografi-kurs havnet jeg i et mindre forlag og leste korrektur, skrev vaskesedler etc. Den store kjærligheten satte imidlertid stopper for det (jeg fant en halving da jeg gikk på husmorsskole), og i 1956 bar det nordover til Vardø som lærervikar sammen med min nyutdannede lærermann, Hermann. I Vardø ble vår eldste datter, Dyrum, født. Datter nr. 2, Gøy, lot vente på seg til 1963, da hun ankom midt oppi lærerskolen (Lagene i Oslo) til stor glede. Vi klarte også å få en „attpåklat“ kinda, i 1977. Da hadde vi allerede to barnebarn, Helge og Tore, for Dyrum var tidlig ute. Hermann ble etter hvert rektor ved Al ungdomsskole, mens jeg for det meste holdt meg til barneskolen. Nå er han bygdebokforfatter, og jeg er i Skien/Porsgrunn for å starte en kristen skole.

Det aller viktigste som har hendt meg

—

61

i disse årene, er nemlig at jeg har møtt Jesus og blitt født på ny, eller frelst, om du vil. Jeg fikk et nervesammenbrudd, og i fortvilelse over at psykiaterne ikke kunne hjelpe meg, ville jeg ta livet mitt. Men så ropte jeg av hele mitt hjerte: "Hvordan er det om Gud vil, så må du hjelpe meg nå!" — og straks var Gud der og gjorde på et øyeblikk det psykiateren ikke hadde klart på mange måneder. Gud er så god!

Og for å gjøre en lang historie kort, så havnet jeg i 1986/87 i Tulsa i USA og gikk 9 fantastiske måneder på bibelskole. En snill ektemann lot meg få lov til å reise, sammen med Linda og barnet Tore. Der fikk jeg oppleve en privat kristen barneskole, og i fjor høst bad Gud meg om å starte en lignende skole i Norge. Etter at jeg var med i en høringsnemnd som gikk i dybden på Monstereplanen av 1985, og også tatt for meg nyere lærebøker, hadde jeg fått norsk offentlig skole fullstendig i halsen.

Gud har gitt meg navnet på skolen: Seierskolen, og hvis noen av dere gjerne bringer til å støtte skolen økonomisk, så har den konto nr. 2610.68.55047. Jeg vet at det er mange foreldre og lærere som er fortvilet over den offentlige skolen i Norge.

I går hadde vi en konferanse, etter at vi er gått ut i aviser og nerradio, og

et interimsstyre for skolen ble dannet. Hvis alt går etter planen, er vi i gang høsten 90.

Gud er så god, og det er utrolig spennende og rikt å leve i hans plan og nærhet. Han har også helbredet meg om og om igjen fra forskjellige sykdommer, kan nevne i fleng: ryggglidelse etter bilulykke (legene kunne ikke gjøre noe), kreft, leddgikt, foruten "vanlige" sykdommer som influensa, omgangssyke, blarekatarr osv. Hvis du ikke kjenner Jesus, må du bli kjent med ham fortest mulig. Begynn å lese i Bibelen, f. eks. profeten Esaias (som skriver om Jesus) og Johannes-evangeliet. Be Gud tale til deg når du leser!

Takk for praten! Jeg gleder meg til å lese juleheftet!

Hilsen
Polrun Opheim
født Gurvin.

Gunhild Rime (Bråthen)
Trondhjems v. 45 c
2800 Gjøvik.

Go'morn!

Dette var da et overraskende utspill fra Per. Plutselig har jeg dere innenfor våre vegger med bosted, telefon og yrkestitler. Går det som Per ønsker kommer resten av familien etter ved juletider samt dere selv noe mer påkledd - med sjel og det hele. Vi skal vel også lese andre ting i julen så mitt bidrag blir kort. De fleste av oss var jo også sammen ved 25-års jubileet, der det var en bordsene med presentasjon av oss selv. Min kontakt med dere har vært minimal etter skoletiden - dog har jeg dere friskt i minne. 25 år etter var ingen av dere noen overraskelse for meg på et par unntak nær. Denne gang, 40 år senere, blir det kanskje annerledes. Livets skole har ganske sikkert preget oss på forskjellig vis. Gjennom min familie på stedet har jeg hatt god kontakt med Voss. Voss var og er et jordbærsted. Dere dekker et bredt spekter av verdifulle yrker, og ganske sikkert er dere gode "samfunns-støtter". Min karriere er mer beskjeden, men jeg har da endt opp med å bli et noenlunde balansert og lykkelig menneske. Husmor står det i mine papirer. Etter Voss-tiden utdannet jeg meg til sekretær og syslet med det i mange år. Jeg er imponert over de som både skjøtter sitt hus vel og ved siden av har krevende yrker. Husmoryrket behøver ikke bety bare kjøkkentjeneste og salongprat. Som hjemmeværende har man ganske uhemmet anledning til å dyrke sine anlegg og interesser. "Familien Menneske" har hele tiden opptatt meg. Dette at menneskene angår hverandre utover familie- og landegrenser. Respekt og gjensidighet er nødvendige stikkord her. Jeg har følgelig vært opptatt med humanitært arbeid - nærmere bestemt i Norges Røde Kors Besøktjeneste på nær sagt alle plan. Visst har det vært arbeidskrevende og det har ført med seg mye reising, men det har fremfor alt vært meningsfylt og givende. I et kinesisk ordtak heter det:

Den som forstår andre er virkelig klok,
men den som forstår seg selv er enda klokere.

Neppe er jeg hverken klok eller klokere, men dog har jeg gjennom årene sammen med en gjeng gode venner hatt mange interessante studieopplegg om disse emner. Historie og fremmede kulturer har vi også hatt glede av å fordype oss i. Min mann og jeg har gjennom vårt 34-årige ekteskap reist mye - også under fjerne himmelstrøk. Nå er våre reisemål nærmere. Min mann fikk for 4 år siden en livsvarig sykdom. Han var en travel forretningsmann og har nå måttet trappe ned og legge om livsstil. Dette var en vanskelig overgang, men sykdommen er stabil og han har lært å leve med den. Så har vi gleden av å følge 7 barnebarn på deres vandring. Spennende! Dette er en fin anledning til å sende dere alle en hjertelig hilsen. Jeg ønsker en god jul. Ligger det til rette for det møtes vi vel på Voss i september 1990. Ønske: "Sonny Boy" fremført av Trygve Solstad med full styrke. Stemm båndene, Trygve.

Gun

Gun

76

Magnus Saltnes
Børkjenes
5590 Etne

TIDA ETTER JUNI 1950:

Etter militærtjeneste i Fredrikstad og Tyskland (bl. a. i lag med Per Engene og Magne Kaldestad), tok eg lærarskulen på Stord 1952-54. Hadde i mellomtida prøvt meg i framhaldsskulen.

Første året lærar i Lavik i Sogn, seinare Stord. Etter 7 år i Skånevik kommune, blei storparten av denne kommunen slått saman med heimkommunen min, så eg har vore 32 år i Etne kommune.

Eg har hatt desse rollene i skuleverket: Lærar i 2-delt skule, 3-delt, 7-delt, framhaldsskule, realskule og 9-årig skule. Eg har vore 20 år ved Enge skule (1-9), dei 10 siste som undervisningsinspektør.

I 1987 blei eg tilsett som pedagogisk konsulent på skulekontoret i Tinghuset, med ansvar for pedagogisk arbeid, utviklingsarbeid i skuleverket og dagleg leiing av barnehagane. Har hatt besøk fleire gonger på kontoret her av Per Engene.

Det store arbeidsområdet mitt dette skuleåret er skulering av rektorane og inspektørane i kommunen. Det er eit omfattande og tidkrevande program dei må gjennom, men alle (kanskje med unnatak av 1?) er entusiastiske og går inn for den nye tid: M 87, ny leiarstil, utviklingsarbeid, prosjektarbeid, etterutdanning, vidareutdanning osv. Eg ser for meg at om nokre år vil me ha ein "ny" skule i Norge. Samfunnet endrar seg i eit aksellererande tempo, og skulen er nøydd å halda fylgje.

Etter lærarskulen har eg teke 1-årig spesialpedagogikk i Haugesund, og det gav meg ny innsikt i pedagogikken. Seinare tok eg forb. og mellomfag i historie under Universitetet i Bergen. (adj. de 1.)

I 1954 vart eg gift med Edel. Me bur på hennar familiebruk, ca 1 mil frå Etne sentrum. Innmarka er bortleigd til naboen, men eg likar å arbeida i skogen, med ved og tømmer for sal og til eige bruk. Gardsbruket ligg til sjøen, så me fiskar litt til eige bruk. Her på Børkjenes hadde me besøk av Per Tveit i slutten av 60-åra.

Edel har vore heimeverande og stelt godt med meg og dei to borna våre, med hundane og sauene. Nå steller ho godt med meg og Donna (rettriver). Berit og Nils Bjarne hadde ein god barndom her, og dei er ofte på heimebesøk. Berit gjekk DU i Stavanger og arbeider der i det franske oljeselskapet Elf som Economic Analyst. Gift med Bjørn (boreing. i Philips) og har dottera Anette (1 år). Nils Bjarne (driftsingeniør) bur på Bryne på Jæren. Han er sjefsplanleggjar i Underhaug fabrikkar i Kvernelandkonsernet. Gift med Astrid (Rogalandsmeieriet NLH), og har sonen Magnus (2 år).

Til slutt litt om kva som opptek meg på fritida utanom hus og heim, sjø og skog.

Har drive litt med museumsarbeid. Var med og stifta Etne Sogelag i 1983, og har vore formann der sidan. Me skal forresten ha styremøte i dag, der to av sakene er arbeidet for bevaring av Postvegen over

fjellet mellom Skånevik og Etne, og opplegg for eit lokalhistorisk seminar i mars. Seminaret varer fredag kveld og laurdag føremiddag. Det er årvisst og går på omgang mellom 3 nabokommunar.

Sogelaget gjev ut årbok kvart år. Som redaktør har eg for tida strev med å få bøkene ut.

I kveld er det full gjennomkjøring av festprogrammet til ære for ein bygdamann. Eg gjorde opptak til å få gje ut ei diktsamling frå hans hånd. Han har gjeve ut 4 tidlegare. Festen går av stabelen på 80-årsdagen hans i januar. Då vil ungdomslaget bruka hans tekstar i festprogrammet.

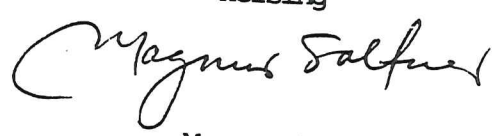
Av interesser elles kan nemnast at eg er med i bygdebokarbeidet i Etne.

Når eg truleg om 2-3 år vert pensjonist, blir det betre tid til skogen og dei andre hobbyane. Om det er vemodig å gå frå borde, trur eg nok at tida ikkje skal falla lang. Og eg gleder med til å få meir tid til barnebarna.

Det hender av og til at eg vitjar Voss. Vonar det lagar seg slik at eg kan vera med på russafesten i september.

Med dette helsar eg så mykje, og ynskjer god jul og godt nyttår. Lukke til med juleheftet.

Helsing

Magnus Saltnes

Frå dei to åra ved Voss Landsgymnar er det vel hytta vår i Grønliq eg har dei fleste gode minne frå. Eg trur eg kom mindre i kontakt med medelevar på grunn av at eg ofte i helgane drog til fjells. - Denne hytta eig vi òllevre ikkje lenger. Mor og far selde ho til Bjelrefossen fabr. då eg gjekk på lærarskuleu, (Oslo off. 1951-53).

Eg var litt usikker på kva studium eg skulle ta etter artium, og då eg blei spurrt om å ta lærarvikariat på ei øy utanfor Bergen, blei det loysinga for året 50-51. 50 menneske med meg på øya. 13 elevar, 2-lett skule med meg, 18 år, som einaste lærar. Fyrste læraren på 4 år som hadde halde ut meir enn eit halvt år.

Etter lærarskuleu var eg lærar i Bergen eit år, tok skiinstruktørkurs(!) og fungerte som skiinstruktør i grunnskuleu eit par sesongar. Hoppa av i dette yrket og tok snikkar og murrarpraksis + reiste til sjøs i 3 mnd før eg tok til på NTN, arkitektlina i 1954. Her møtte eg Bodvar som eg gifte meg med då eg hadde eit år att av studiet. Det året budde vi i Helsingfors, der eg las og drog til Trondheim i mars for å lesa til eksamen og førebere meg til å ta imot vårt fyrste barn i juni. Diplomarbeidet leverte eg 10 dagar før nr. 2 vart fødd

I 1965 flytte vi til Stavanger med dei to gutane + Ståle på 3 veker. Bodvar var tilsett som arkitekt i byplanetaten. Der var han til han reiste frå gutane og meg i 1966. Eg hadde eit fargerikt og herleg liv ilag med Bodvar så lenge det varte, - ingen vonde minne ligg att ette han i den heimen eg framleis bur i i Stavanger. Eit stort gammalt hus, der alle er velkomne. Men Bodvar er kunstnar og måstiker og lever no aleine i Trondheim.

Dei to yngste gutane er gift. Minsten er sivilarbeidar i "For fattig og rik". Han arbeidar i media, no "Radio Nettverk". Per går på arkitektskulen i Bergen, etter først å ha utdanning som adjunkt (som mora) (Huff!) Dag Rane er ferdig lege.

Sjolv var eg heimeverande då familien var fulltaleig. Eg tok det tungt då Bodvar reiste og dreiv nesten til ferdig inn i ein undervisningsstilling for ps. utv. h. No er eg tilsett i full stilling som lærar for vaksne ps. utv. h. Her blir eg truleg til pensjonstida er inn. Eg har mange gleder i jobben og ikkje stress.

Utanom har eg vore aktiv i SP og har vore i Stortinget som varamann. Er formann for AAN i Stav. (alternativ til abort), og har bygd 50 m² på hytta vår i Strand i frutida. Eg er eit lykkeleg menneske, og takkar Gud for livet trass i alt.

Ingrid Selvig eldremor

Mundheim 29. nov. 198

Kjære vener.

Tida går. Det er snart 15 år sidan jubileet på Voss. Den gongen tykte eg at eg møtte for få av mine klassekameratar. Det er hyggeleg no å få greie på kvar dei einiskilde er busette, og kva dei har vorte til i livet. Ein god ide å laga julehefte. Honnør til Per T. som tek arbeidet med det.

Mitt vita: Etter artium hadde eg eit prøveår som lærar. Det gjekk brukbart, og eg hamna på Stord Lærarskule. Vart ferdig i 1953 og reiste til Austrheim saman med Hallvard, som hadde gått i same klasse. Me gifte oss og vart verande 4 år i Austrheim. Tida der var slitsam med store klassar og mykje arbeid, Men folket var storarta. Me kunne gjerne slått oss til der ute hadde det ikkje vore for nordavinden.

I 1957 flytte me til Omastrand i Hardanger, og der arbeidde me i 9 år. Det var ei gild tid. Me vart svært godt mottekne og hadde gode arbeidstilhøve. I 1966 flytte me så til Mundheim og har vore her sidan.

Me har 4 ungar, den eldste fødd i 56, den yngste i 66. Dei er alle busette i Bergensområdet. Ingegjerd er lege på Haukeland, utdanna i Bergen. Magnar sjefsingeniør i Bergen kommune, utd. NTH. Olav elektroing. ved e.b. offshore avdeling. Bjørnar er student ved handelshøgskulen i Bergen.

Me har førebils 3 barneborn.

Det er gildt å ha born og barneborn så nær. Me har ofte besøk i helgane.

Arbeidet har vore gildt det meste av tida. Men desse siste åra med mykje uro i skulen har vore meir slitsame. Hadde ein vore ung no, hadde nok yrkesvalet vorte eit anna.

No ser me fram til å bli pensjonistar. Me har reist ein del siste åra, og me vonar at helsa held så me kan få sjå endå meir av verda.

Gad jul til alle!

De er hjartelig helsa frå

Ernundor Bågum Sekse

Trygve Solstad
Nedre Mølster 31
5700 VOSS
Tlf.: 05-513463

3. desember 1989

Kjære Per,

Takk for brev og personleg bidrag til juleheftet. Eg ser du har levd eit svært aktivt liv så langt, og det er lite som tyder på at du vil dempa farten heretter heller. Og godt er det. Du ba oss skrive litt om gymnastida på Voss, og då kjem eg på ein liten episode frå ein norsktime der du og lektor Bråten spela hovudrolla. Om du vil ha han med i juleheftet, får du sjølv avgjera

Det var i første klassen på gymnaset. Vi hadde norsk, og lektor Bråten gjennomgjekk begrepa konkret og abstrakt i grammatikken. Han definerte då konkret som "noko ein kan ta og føla på," og du, P spurde kjapt: "Kva er så jente?" Bråten svara vel då noko ureflegt og mekanisk: "Jente? Det er konkret. Det er noko ein kan ta og føla på". Det vart mykje moro i friminutta etterpå, og du kunne fortelja både klassekameratar og andre kva lektor Bråten hadde sagt: "Ei jente er noko ein kan ta og føla på". Om vi tok eller følte meir på jente etter dette, fortel ikkje soga -, men vi hadde fått lov liksom - av lektor Bråten.

Det er sikkert mange episodar ein kunne hugsa både om elevar og lærarar, men av plassomsyn går eg over til det personlege bidraget til juleheftet.

Kjære 40-års jubilantar, neste år.

Etter artium vart det Tysklandsbrigaden og tyskstudium ved "Die Brücke" i Flensburg for meg - eit utanlandsopphald eg ikkje ville ha vore foruten i dag. Det gav så mykje meir enn berre tyskkunnskapar. Ein fekk innblikk i land og folk si historie, og ved sjølvsyn kunne ein sjå og oppleve kontrastane i folket med det enorme flyktningeproblemet i etterkrigstida. Som seinare tysklærer i real-og ungdomsskulen, på vaksenslæringskurs innan hotell-og reiseliv, har eg hatt mykje nytte av det opphaldet både språkleg, geografisk og historisk. Hausten 1952 var eg studentlærer på Mjølfjell - ei herleg tid - med elevar i småskulen og fem i storskulen. Om ettermiddagane var det skule og turisme på fjell og vidder. Så vart det to-årig lærarskule i Oslø Hausten 1955 fekk eg min første faste lærarjobb ved Leikanger realskule i Hermansverk i Sogn. Der møtte eg også kona mi, Marie. Ho kom frå Marifjøra i Luster. Vi gifte oss 1. januar 1957 og fekk etterkvart fem born,

7

to jenter og tre guttar. Dei er alle vaksne og har det bra - to av dei med eigne familiar. To barneborn er det også blitt, og familien berre aukar og veks, for fleire er i vente.

Med berre enkel lærarløn og stor familie vart det mykje arbeid og mange ekstratimar det første tiåret vi var gifte. Såleis: skulde eg også i 11 "sommарferiar" ved De militære forskolers aspirantkurs på Voss både som lærar og undervisningsleiar. Dette tok på i lengda, og eg følte at eg burde vidareutdanna meg. Eg utvida så fagkrinsen med engelsk og norsk. Det har såleis blitt mykje språk i mi lærargjærning. Skuleåra 1958/61 var eg styrar på ein liten to-årig realskule med 60 elevar og to klassar i Ålvik i Hardanger. Då ungdomsskulen vart innført i Kvam kommune, vart dei kommunale realskuleklassane avskipa, og eg søkte meg heimatt til Voss. Her vart eg lærar på realskulen i 10 år. Seinare har eg heile tida vore ved Voss ungdomsskule som i periodar hadde over 600 elevar. Det er ein stor overgang frå den to-delte skulen eg byrja med.

Med stor familie melde trongen for hus seg fort. Vi var heldige og fekk tomt på Mølster, der vi bur høgt og fritt med utsikt over Vangsvatnet og Gråsida. Hytte i Marifjøra har det også blitt - og bil, sjølvsgt. Materielt har vi det såleis bra, og betre endå, - vi har god helse. Sidan 1955 har eg hatt tre sjukdomsfråvære på grunn av Asiasjuka i 1957. Kone og born har den same gode helsa, noko vi er glade og takksame for.

Det er vel ikkje mykje meir å seia om meg og mitt. Det einaste måtte då vera at eg har vore glad i å reisa og har sett og opplevd mykje. For eiga rekning har eg vore fleire turar i USA, der eg har besøkt 17 amerikanske delstatar. Med reisedekning har eg hatt fleire studieopphald i England og Skottland. Dei vanlege sydenturane har det vorte mindre av, men vi har vore på Kypros og på Teneriffe. I sommar var kona og eg til New York og gifte bort eldste sonen vår. 40 år - - . Det har runne mykje vatn i havet sidan skuledagane på gymnaset. Mange av lærarane våre har tagt vandringsstaven ned. Alle lærarane våre har gått av, men Sverre Ytre-Eide, Einar Mørkeseth og Lars Seim er framleis spreke, med god helse. Eg snakkar stundom med dei. Og snart kjem turen til oss, for jamen går tida fort. Hadde vi ikkje nokså nyleg 25-årsjubileum ?

Eg likar lite å skriva om meg sjølv, men no er det gjort og får stå som det står.

Beste helsing til alle vossaruss frå 1950.

Trygve Solstad
Trygve Solstad

Konrad Spilde
5395 Steinsland

Nov 1989

Kjære russevenner!

Per Tveit si påminning om kor fort tida har gått er mest eit sjokk. Det er sikkert fleire enn eg som spør seg om kor ho er vorten av.

Eg tykkjer at initiativet til Per er framifrå. Eg har berre hatt kontakt med nokre få av russekullet 1950, og eg gler meg storleg til å sjå korleis det har gått dykk alle.

For eigen del har eg hatt Forsvaret som yrke og hobby. Å vere offiser er ikkje å ha eit men mange yrke: Lærar, byråkrat, sjelesyrgjar og mykje meir. Den som måtte tru at arbeidet for det meste har gått ut på å springe rundt i skogen og huje og skyte er ein smule på villspor, sjölv om også det har høyrt med.

Eg byrja på Befalsskolen for Hærens samband på Jörstadmoen, Lillehammer, rett etter eksamen på Voss. 14 månader etter bar det til Stavern. Der var eg i eit år. Å kome rett frå skulebenken og få ansvaret for ca. 30 jamm-aldringar, var ei sterk oppleving. Lukkelegvis overlevde både eg og dei andre. Om nokon tok skade på si sjel veit eg heldigvis ikkje.

Frå 1954 til 1956 vart det utdanning ved Krigsskolen i Oslo. Seinare har det vorte opplæring ved Hærens stabsskole og Forsvarets högskole. Eg var også så heldig å få studere ei tid ved U S A Command and General Staff College i Kansas. Det ser eg attende på med stor glede. Særleg utviklande tykte eg det var å møte folk frå andre nasjonar. Studentane kom frå 42 land. Mange hadde også med kone og born.

Etter Krigsskolen gjekk turen til Harstad.

Sommaren 1954 gifte eg meg med Mari Langerak. Me hadde ei sær fin tid i Nord Norge, både i midnattsol og mørketid. Mari døyde diverre av nyresvikt litt over to år seinare. Me hadde ikkje barn, så etter Mari sin död har eg farta rundt åleine. Og det har etterkvart vorte ymse stader.

Lengst tid har eg budd i Oslo, til saman omlag 18 år, fordelt på fleire periodar. Den mest interesante (og mest slitsame) perioden tykkjer eg var tre og eit halvt år som instruktør ved Hærens stabsskole. Dei siste sju år (1980 - 87) som sjef for sambands- og datatenestene i Forsvaret har også vore eit høgdepunkt, mest grunna den fantastiske utviklinga ein har sett på elektronikkfeltet i desse åra.

Stillingen gav også gode høve til å vitje andre stader i Norge og i andre NATO-land.

I Lillehammer har eg og budd fleire gonger. Fyrst var eg, som nemt, elev på befalsskulen. Seinare har eg vore nestkommanderande ved same skule, sjef for våpenskulen og endeleg sjef på Jørstadmoen i tre år.

Mellom opphalda i Oslo og Lillehammer var eg eit år på Onsrud ved Jessheim, eit år på Bårdufoss og to periodar i Bergen. Opphalda i Bergen har nok hjelpt meg til å halde kontakten med heimemiljøet på Sotra, og er nok ein grunn til at eg flytta attende hit då eg valde å bli pensjonist 1. september 1987.

Å vere pensjonist tykkjer eg er alle tiders. Eg har alltid tykt at snekring og annan mekanisk verksemd har vore svært kjekt å halda på med. Dersom eg ikkje hadde kome til Voss i 1946, så hadde eg kanskje vore bygnings snekkar eller noko liknande.

No får eg i alle høve prøve meg på å reparere gamle hus. Eg har nemleg eit lite småbruk. Den dyrka marka er rettnok på god veg attende til villmark, men her er fleire gamle hus som treng völing.

Eg bur saman med mi gamle mor (88 år) som treng noko hjelp. Når eg så skal fiske og delta i litt foreiningsarbeid så er dagane fulle, og eg tykkjer livet er godt.

Eg ynskjer dykk alle ei retteleg god jul og eit godt nytt år med eit vellukka jubileum!

Hjarteleg helsing

Nov 22.1999

Hi everybody,

Well. it is hard to believe that almost 40 years has passed since we all saw each other. Some of you may have had contact over the years, but since I live so far away, it has been very little for me.

The reason I am writing in English is because the *ø, ö, å* is missing from our typewriters, and it is also much easier for me than Norwegian.

After college I spent one year in North-Norway as a teacher. Then I went to London for a few months. Lived in Oslo from the fall of 1952 to 1954 and worked as a secretary. Emigrated to California in 1954, where I continued to work as a secretary. Stayed one year and then returned to Oslo for one year. Left Norway for good in the fall of 1956, and have stayed here ever since except for about 15 - 20 trips back to visit my family.

Got married in 1957 and stayed home and raised two children. Took up painting (mostly landscapes). Found out that I had some talent in that direction, and I sold quite a few over the years. Went back to work selling furniture about 13 years ago, and I am still in that business. My husband retired about 5 years ago (at the age of 57), so I will probably do the same in a couple of years. Want to do some travelling and spend part of the year in Hawaii, which is one of my favorite places.

Went to Norway last summer, so I had not planned to go this coming year. Expect three of my sisters to come over and spend some time this summer. Also going on a two week cruise in the spring, but if I can get the time off, I will try to make it to the Sept. 8 & 9 celebration at Voss. It sure would be exciting to see everybody again after all these years.

Best regards to all of you.

Solveig (Kris) Stein

Olav Stevik
 Løkaugv. 4
 7700 Steinskjer.

Kjære russ - 50

mitt uventlig var det at avandelingen kom til Voss for å gå på handsgymnast der. Men jeg toppa no opp - i eplekvikken sin Bodil - til opptaksprøve og kom inn. Meninga var å være på Voss ett år, men jeg likte meg nok blant vestlendinger og stiler ellersom det ble fire år. Det vil fore for langt å komme inn på minner og opplevelser fra gymnastika, men min F. sans fra da forteller ett og annet. Noen lærere huskes dog bedre enn andre: hvor med skria hadde vi i bl. a. historie, hangerok og Ryste var de solide, flinke. Så var det Tronsted som i stedet for å lære oss fransk brukte timer til interessante betraktninger omkring verdenskonflikter. Eskeland argumenterte mot TUB-vaksine i sine fysikktimer, og Almo fikk ro i klassen med et strengt blikk.

Etter gym. kom det militære og sjū mndt. i Tysklandsbrigaden. Og så gikk ferdan til Trondheim og N.T.H., Byggingingeniøravdelingen. Der var også Per T. og Ole K.

Staten ble min arbeidsgiver fra første dag, og der har jeg vel fremme ut at det er godt å sette, for etter 34 år i yrkeslivet setter jeg der enns.

Statens vegvesen bygget mellomriksveg over
til Sverige fra Stjørdal, og jeg var med på
dette anlegget fra 1955 og med Stjørdal som
olesjon. Ellers har jeg vel ingen store beavda
å vise til, men i løpet av en mannsalder
kan en ikke unngå å gjøre noe bra og
noe mindre bra.

Steinkjer har vært min kommune fra 1964.
Jeg har eget hus i utkanten av byen.

Sjøl om jeg var seint ute, har jeg vært gift
i 20 år, med en vestlending sjøleyst. Barn
ble det ikke - var for sein der og.

Vi har et lite gods oppi Namdalen. Restau-
rering av hus har de siste åra lagt selvsag på
mye av ferie og fritid. Turer i skog og fjell
og litt kypejakt om vinteren er ikke å forlete.
Kona er glad i sykler og står meg med til
de varme kyster down og vann.

Filosof er jeg ikke, Per.

Med disse ord ønsker jeg vassars 1950 en
god jul.

Oleand.

Vesla Stölen (Breien),
Holbergsvei 9, 1412 Sofiemyr.

3. des. 1989. (i siste liten som før)
Tlf. 02- 80 92 75.

Kjære dere!

Da jeg fikk brevet fra Per, syntes jeg skoletiden virket så uendelig fjern. Jeg måtte ta fram en haug med gamle bilder og sette meg til å mimre -----.

Min beundring for dere alle er enorm. Alle har jo blitt til noe stort, jo, unntatt lille meg. Men her er likevel min lille "selvbiografi":

Da jeg var ferdig med eksamen på Voss, hadde jeg hverken lyst eller energi til å gå løs på videre skolegang, så det ble å få seg en jobb. Først jobbet jeg i 2 år som apotektekniker på Grorud Apotek, litt artig, men ikke så mye å bli "feit av", så jeg fikk meg en kontorjobb i Norske Folk (nå UNI) livs- og pensjonsforsikring. Der var jeg i ca. 5 år.

I 1956 giftet jeg meg med en kar fra Hallingdøl, Arne Stölen, som gikk ut fra Voss Lg. i 1949. Året etter gjorde eldste datteren Björg sin entré i denne verden og gjorde dermed slutt på min (meget imponerende) yrkeskarriere. Hun fikk siden en søster, Torun, og en bror, Erlend.

Et voldsomt slag for oss ble det i 1973, da Arne (som da var disponent og bare 44 år gammel) plutselig døde av hjerneblødning mens han holdt på å lage vinduer i kjellerstua i huset vårt som vi hadde bygget her på Kolbotn lo år tidligere.

Men vi måtte jo leve videre vi som var igjen, og det har i grunnen gått mye bedre enn jeg fryktet. Døtrene mine (utdannet kokk og barnepleier) har giftet seg og fått tilsammen 3 herlige unger: Ida 6 år, Kristine 4 år og Vegar 1½ år. Denne "banden" er mormors store stolthet og glede. Hva mer kan en vel ønske seg på sine gamle dager? Sønnen min (23 år) bor fortsatt her hjemme hos meg, disponerer kjellerstua og går f. t. på E+D.B.-skolen.

Helsa er heldigvis fremdeles upåklagelig, og i det siste har jeg jobbet litt med å hjelpe gamle mennesker i Oslo, noe jeg trives godt med. Med det får jeg den rette kombinasjon av fysisk og mental utfordring og finner alltid mennesker som virkelig trenger meg - en deilig følelse.

Jeg vil også gjerne benytte anledningen til å ønske dere alle en riktig god jul og alt godt i året som kommer!

Vennlighilsen fra *Vesla*

Kjære Per!

Tusen takk for brev og for at du tok og tek initiativ både til jubileum og julehefte! Det var eit artig brev!

Jaså, det er så lenge sidan me tok artium, og eg som ikkje er komen lenger enn til Blindern! Eg held på med grunnfag i pedagogikk. Kva har eg gjort i alle dei andre åra? No har eg permisjon frå Åsenhagen/Korshagen skule som eg har vore på i 17-18 år.

For 6 år sidan flytte me inn i nytt hus som ligg i ei diger steinroys med 10m. frå topp til botnar. Leif prøver å festa huset til fjellknausen bak, og eg prøver å fei blomstrane til å gro mellom steinane, med meir og mindre hell. Det er i alle fall masse arbeid. Kanskje me kunne ha nytta brukonstruksjonane dine, Per. Ei royrbru med til skiløypa? Eller sklie?

I 66/67 var me i Amerika eit år (Washington D.C.) Knut vart fødd i -64. Han er ferdig på N.T.H og arbeider som konsulent i Scandpower på Kjeller, men bur på Ekeberg og har kjærast frå Vinje i Telemark. Ivar fødd i 1962 har også gått på N.T.H. og han bur i Trondheim der han har skraphandlarbevilgning + dataselskapet Numerica som han driv saman med 3 andre. I sumar segla han saman med Stein Helge Solstad (frå Voss og son til Trygve) frå Bodo til Trondheim, så då snakka eg opp til fleire gonger med Stein Helge i telefonen. Han er like kjekk å snakka med som faren!

Vidare så gifte Leif og eg oss i London i 1959.

Leif var i Sheffield og så drog eg dit også frå Trondheim etter 4 år der. Leif arbeider på Forsvarets Forskningsinstitutt og der har han vore sidan me gifte oss. Han er realist frå Blindern. Før den tid gjekk eg på Moldegård, Os og var der i to år etter to år på Oslo off. lærerskole.

Men første året etter gymnaset var eg vikar på Dale saman med Gudrun Eiken (Hansen). Hugsar du den deilige sjokoladepuddingen som gjekk i golvet, og den salte isen?

Eg har arbeidd trutt i skulen, får eg vel seia, men mett no myt eg "studentens lykkelige dar." Me hadde siste forelesning før jøl tysdag 28. november og startar ikkje på nytt for langt ut i januar. Det er vidunderleg å sleppa jølemaset på skulen med klassefestar, konferansetimar etc. Det er eit veldig fint miljø på Blindern. Eg føler meg gamal der, men det er det mange andre og som er. Me har flinke forelesarar så det er ein fornøyelse og fornyelse å høyra på dei.

Me bur altså i Skedsmo like utanfor Oslo og der har me burt i snart 30 år, først på hillestrøm²⁰ Kjeller, Strømmen 5 år, Skogfaret 17 år og no Eikekroken.

Eg ser fram til september neste år og til jøleheftet! EIN GOD IDE! Eg vil ynskja alle ei riktig god jøl og eit godt nyttår!

Beste helsing Elfrid.

Elfrid REFSDAL SØVOLD

Eikekroken 7, tlf. 06.87 6790

2020 Skedsmokorset som reknar med å koma på festen.

Kjære Russekamerater

Eq hadde ikke tenkt å skrive usko som helet,
men Per tina med lensmann!

Alltså - etter misfikkelsen blei det på
håreten tur til Tyrkland med Brigaden

Eq hadde hatt utsettning tidligere.

Det var ei spennende tid med mykje
reising og det var spuse å sjå den gang.

Eller er eg vel kjend med både Brønner-
Tvidalsmoen og Skulestad man gjennom rep.

Eq ville gjerne tilbake til Tyrkland (Karlsruhe),
men mangtning avgjorde, og det blei Bergen
med mesten av produksjonslinje.

Ein tur til England blei det tid til (ble Ford)

På Stord fekk eg jobbe som ing. på Afs STORD.
Ein sildoljefabrikk som i nokre år hadde drive
båtbygging mellom sesongane.

Det var kvælbiter - fjord bussar og ferjer for det
meste.

Før den tid var eg et par år ved Rosenberg
Mek. Verk., men det var på Stord og slo meg
ned og blei verande. Her var ein god arbeids-
plass og fin natur og gode arbeidskamerater.

Mange av dei var utseilarer og Englandsforarar

Eq starta på teilekontor, så arbeidsstudie ing
og deretter driftsingenior med ansvar for
byggeløkket.

eg blei gift med Astrid som er sjukepleier
fra Hånealand, I 1957 flytta me inn i
eig hus på Skotta berg og der ble me
framleis.

Vi har fire barn, 3 jenter og ein gutt.
Dei to eldste jentene er ferdig utdanna som
sjukepleiarar, den tredje kavar med diplom
på BI, mens gutten går sitt første år på BIH.

Til sammenen er det 34 år sidan eg begynte,
nå heiter det Aker Stord A/s - båtene blei til
chip (VLee) og olje plattformar (Grillfær).

Eg har vore heldig og fått vore med på ei
eventyrlig uvekling som eg ikkje drøymde
om. Det var ofte skitt når det kneip som
verst med å halde fermiane og det har
kanskje sett sine merke.

Eg er også så heldig at eg eig heimen min
i Etne. Det er et lite områbruk der det er
mulige å gjere og der er me ofte.

Fra 1990 blir eg pensjonist og da...

Helsing Eirik Tvedten

Svein Underdal,
Lars Tønsagers veg 3
2080 Eidsvoll.

Det kan verta mykje spanande julelesnad dersom dei fleste i russekullet 1950 skriv like mykje og detaljrikt som den initiativrike "ordblindspesialisten", Per, har gjort. Eg ser av adresselista at "kullet" er spreidd over mesteparten av landet. Etter denne "åpenberring" vonar eg at ein og annan finn vege innom Eidsvoll og ringjer på hjå oss. Ingen ting er sikkert, men kanskje eidsvollingen i nær framtid ringjer på nettopp hjå deg.

Etter endt militærtjeneste i oktober 51 fekk eg lærarpost på Halsnøy i Sunnhordland, og i 52 byrja eg på Sagen lærarhøgskule. I 2 år var eg lærar i Oslo, men i 1956 sleit me os lause frå Oslogryta. Me flytta til sagnomsuste Eidsvoll. Same sumari gifta eg meg med Kari Sjø frå Halsnøy. I Oslo nytta eg noko av fritida mi til studiar ved Musikkonservatoriet. Då eg kom hit til Vilberg skule, starta eg Vilberg skolejentekor. Etter 27 år som dirigent, overlet eg dirigentstokken til dottera vår, Guri. Sjølv heldt eg fram med Minikoret som eg hadde dreve sidan 1970. Minikoret er eit utval av spesielt interesserte og dyktige songgjenter utgått frå jentekoret. I tillegg til konsertar i Norderlanda, har koret hatt 2 konsertturnear i U.S.A. Fleire av desse dyktige gjentene har no fått høgare musikkutdanning. Mona Julsrud og Hilde Mehlum er namn ein skal merkja seg. Vår eiga dotter, Guri, er utdanna adjunkt og musikk lærar. Ho er no tilsett i Skedsmo kommune. Ved sida av full lærarpost er ho dirigent for 3 kor: barnekor, ungdomskor og eit vaksent bl.kor på vel 60 medlemar. Sjølv fekk eg i 1981 Eidsvoll kommunes kulturpris for kulturelt arbeid.

I tillegg til lærareksamen har eg teke eksamen i grunnfag biologi ved universitetet i Bergen, og i 69/70 hadde eg eit studieår ved Kristiansand lærarhøgskule der eg tok eksamen i småskulepedagogikk. Elles har eg brukt 2 av mine sumarferiar ved Askov Sløjdlærskole i Dk. Sidan 1977 har eg vore rektor ved Aas skule - ein barneskule med ca 150 elevar og 18 tilsette. Eg har halde meg borte frå politisk arbeid, men som så mange andre, har eg vore aktivt med i lærarlagsarbeid - ei tid også som formann, og i soknerådet har eg hatt sete i 2 bolkar. Før dei bortrasjonaliserte klokkarane i norske kyrkjer var eg klokkar i Eidsvoll kyrkje nokre år. Eg sit no som formann i Romerike Oratoriekor. Kona mi, Kari, er tilsett som kontorfullmektig ved Vilberg skule. I tillegg til Guri, har me ein son, John Kaare. Han er elektikar og har busett seg i Eidsvoll.

Eg ser med glede fram til eit møte på Voss neste haust. Til denne tid har eg hatt utsøkt god helse, men ingen veit, det kan brott koma på eitt eller anna. Men inntil då: Beste helsing, god jul og elles berre gode ynskje til alle frå

Svein

Eidsvoll, den 19. november 1989.

Kjære vener frå Voss Landsgymnas, avgangskull 1950.

Det er visst fyrste gongen eg skriv noko som skal vera i eit julehefte.- I retningslinjene for denne epistelen står nemnt born, barneborn, hus og hage pluss politiske, moralske og filosofiske spørsmål som høvelege tema. Eg må velja noko anna. Born og barneborn har eg ikkje. Temaet hus og hage hadde eg kanskje kasta meg uti i 1982, for då var det nytt for meg å halda til i eige hus og trø på eitt mål eigen grunn. Politikk freistar ikkje. Filosofiske spørsmål har aldri lege for meg. Sist vinter gjekk eg gjennom eit kurs i idehistorie og fekk stadfesta det. Moralske spørsmål -tja -moralen har med livet å gjera, og vil vel på ein eller annan måte skina gjennom.

Kva har eg så att å skriva om? Elimineringmetoden er ofte nyttig. Dersom du har fylgt nøye med, vil du alt ha oppdaga at ingenting står att- Kartet stemmer likevel ikkje alltid med terrenget. Livet er mangfaldig. For meg står det viktigaste temaet att: BHUTAN. Nei eg tenkjer ikkje på gassen butan. Visste du forresten at den til visse tider er tilgjengeleg i naturen i Ottadalen. Eg har sjølv koka kaffi ein vinterkveld på sandbankane langs elva- -Bhutan er eit enno meir interessant naturfenomen. Dette vesle landet nord for India som er på storleik med Finnmark fylke og har ca 1 million innbyggjarar. Landet som levde sitt isolerte liv upåverka av verda utanfor, heilt til i 1960 åra, men som no held på med sin 6. femårsplan.

I tre år hadde eg gleda og sorger ved å bu og arbeida i dette landet mellom Drukpa-folket. Ifjor kom eg attende, men er langt frå ferdig med Bhutan og folket der.

Det var i august månad i 1985 eg drog dit ut. Då hadde eg vandra i det psykiatriske landskapet sidan 1975, og kjende sterk trong til noko heilt anna. Spørsmålet kom som lyn frå klar himmel, formidla gjennom personalsekretøren i Den Norske Santalmisjon. Slik bar det til at eg kom til Himalaya -verdens tak - og vart buande på 2000 m høgde. Der heldt eg på med helsearbeid under svært primitive tilhøve. Det kom vel med at eg er meir generalist enn spesialist, i alle fall av legning. Så allsidige arbeidsoppgåver inkluderer òg ein stilling kan ein knapt få her til lands.

Eg ville ikkje nett ynskja det heller. Oversjukepleiar stod det i visumsøknaden. Det forhindra ikkje landsbyturar med vaksinerings-team og medisinsboksar i ryggsekken, overnatting på golvplan saman med alle dei andre i huset.- Mange spør meg om det var farlege villdyr -- LOPPENE var verst -

Alt eg hadde lært, og meir til, var det bruk for. Eg sa helsearbeid. Ser ein stort på det, så kan vedlikehald av bygningar og eigedom sortera under same rubrikken. Til det trongst innkjøp av sand, sement murstein og tømmer. Fyrst måtte ein læra seg korleis byråkratiet verka, og at "ting tek tid". Dei "3 t-ane" er eg elles godt kjend med frå psykiatrien.

Tidsperspektivet er som kjent eit heilt anna i aust, irriterande, på mange måtar forståeleg og befriande. Naturalhushaldet er kanskje med på å understreka dei "tre t-ane."

Engelsk som eg lærde å bruka det året eg var "kitchenmaid" på eit storgods i England (1951 -52), kom godt med. Språket var elles den største hindringa. Engelsk var ikkje gangbart i møte med den vanlege bhutanesar. Sume lurte på om eg ikkje tala hindi - det var eit framandspråk dei i si tid hadde hatt som undervisningsspråk.

Bhutan er eit ungt land når det gjeld undervisningstilbod. Dei fleste i leiande stillingar var menn i 30 - 40 års alderen. Diverre såg dey ut til at den jamstillinga mellom menn og kvinner som var betre enn i mange andre land der aust, såg ut til å skiplast i undervisningssystemet. Heime i landsbyen arbeidde dei side om side både med jorda og borna. På skulen var det færre gjenter og ofte stogga skulekarrieren tidleg pga giftarmål og barnefødselar. ògså dei som var komne ut i arbeidslivet etter fullført utdanning, måtte gje opp då.

Språket var elles den største bøygen for meg. Sharshockpa som var lokalspråket, var ikkje skriftspråk. Eg hadde ein lokal språkhjelpar i 2 månader, men det gjekk ikkje heilt lett. (det var nok lettare å læra gloser for 40 år sidan.) I strevet med å få fram dei rette orda, hende det til og med at franske ord dukka opp, slike som har lege i dvale i 40 år. Forstå det den som kan. - Noko liknande hende det meg i Tyskland i påska - med motsett forteikn - sharshockpa kom i staden for tysk.

No er eg attende i mitt vanlege norske tilvære. Det eg opplevde er som å ha vore i ei anna verd, eller ei anna tid - eller var det ein draum? -

Talrike ljusbilete stadfester realitetane. Dei viser eg ofte og gjerne til alle som vil sjå.

Det er på tide å gå ned for landing, trass i Per sitt tilbod om 3 sider. Det vart ikkje ei reise gjennom 40 år. På ein eller annan måte var det ulystbetont å streva seg så langt attende i tida. Kort fortalt kan eg seia at etter grunnutdanning i sjukepleie ved Bergen Diakonissehjem starta eg nokså fort som sjukepleielærer. Eg tok pedagogisk utdanning og arbeidde omlag 8 år i sjukepleieskulen som lærar og rektor. Deretter var eg forstanderinne i 6 år ved same institusjon. Etter eit års tid med diverse erfaringar var eg igang med psykiatri. Spesialutdanning i psykiatrisk sjukepleie tok eg i 1978 -80.

Så vil eg ynskja for kvar og ein ei gledeleg jul og eit godt nytt år.

Kanskje me treffest på Voss til neste år?

Mi beste helsing
Helga

Folk treng meir enn piller

Av MARY GRETHE LERUM

Borghild Viko i Gol har i 30 år vore tilsett som provisor ved Hallingdal Apotek. Kor mange piller og salvetuber ho har laga, kontrollert og ekspedert gjennom desse åra er uvisst. Men Borghild er like opptatt av alle dei andre botemiddela som finst for ulike plager. Medisin kan ikkje kurere alt, og piller er ikkje alltid svaret på våre problem. Med auka kontakt menneske imellom vil mange reseptar aldri bli utskrivne. Dersom folk lærer å setje pris på opplevingar med kvarandre, i kontakt med dyr og natur, vil helbævesen og kanskje også apotekpersonalet få mindre å gjere, meiner Borghild.

- Eg meiner ein spasertur kan erstatte både Valium og innsovningmiddel i mange tilfelle, seier Borghild. På nært hald har ho sett korleis medisintilbodet og medisinbruken aukar i Hallingdal, og dette meiner ho har både gode og dårlege sider.

- Eigenomsorg er eit nytt nøkkelord for ein gamal tanke. Eg meiner alle har ansvar for si eiga helse, og for sitt eige liv. Minst mogleg medisinbruk må vera målet for alle, seier Borghild Viko. Som sosialpolitikar gjennom fleire år har ho sine eigne meininger om helse og ansvar. Ho har tatt litt frå Kr.F, eit ørlite snev frå Frp. og enkelte innslag av god gamal sosialisme. Ho sat på Høgre-plass som varamann i kommunestyret i Gol, men vil ikkje bli karakterisert som ein typisk representant for Høgre.

- Folk trur mykje rart om Høgrefolk. Dei blir rekna for å vera borgarlege i den arrogante, fornemme meininga av ordet. Dei ser kanskje Høgrefolk som velstående

egoistar, og dette biletet kjenner eg meg ikkje att i, seier Borghild Viko. Men ho omgjev seg gjerne med vakre, tradisjonsrike ting, og heimen hennar kan nok minne om bilete vi har sett frå heimane til dei fremste konservative politikarane i landet. Huset i Sentrumsvegen er romsleg, og ho byr velkomen inn i ei av dei tre stovene. Der står gedigne mørke tremøblar med finaste trekk omkring eit rundt salongbord pryda med krystall og støvfri nips. Peisen lyser kvit og romsleg, dekorert med ulike messingting og gedigne lysestakar. Det blanke pianoet er eit naturleg blikkfang i rommet. På eine veggen heng foreldre, besteforeldre og oldeforeldre i svarte, ovale rammer. Dei ser alvorlege ut i rommet frå gamle fotografi. Borghild sjølv passar godt inn i den fine heimen sin. At ho trivst, er ikkje vanskeleg å sjå.

- Ei husmor er dronning i eige rike, seier ho med eit lurt glimt i auget. Og dronninga vartar opp med vaflar frå mikrobølgeovnen, molter og rømme. Katten får noko udefinert snadder i skåla si. Husmorrollen er for Borghild også nøkkelen til hennar meininger om helse, miljø og trivsel. Ho meiner mange plager og sjukdommar i dag oppstår fordi vi manglar tid til omsorg for kvarandre.

Kvinesak har skulda

- Eg er så gamaldags at eg meiner kvinesaken «har skulda» for mange av dei sosiale problema vi ser i dag. Heimane er meir ustabile. Omsorgsrollene er færre og mindre verdsett. Kvinner må dele tida si mellom arbeid, ektefelle, barn og heim. Dermed blir kvinna sjølv sliten og utbrend, og familien får mindre av de

dette intervjuet frå Hallingdølen. Biletet m/katt er ikkje med.

verdiar ei heimeverande husmor kunne tilføre, meiner Borghild. Men ho var sjølv på plass i jobben sin som provisor berre 6 veker etter at eldsteguten vart fødd for 29 år sidan.

- I dag har eg mange fleire innvendingar mot dobbeltarbeid enn eg då hadde. Den gongen var kvinner med utdanning forplikta til å arbeide. Det var ikkje så mange som fekk høgare utdanning, og endå færre som vågde å leggje den tilsides når dei fekk barn. Vi skulle realisere oss sjølve, og det kunne vi berre gjera ved utarbeid, seier Borghild litt ironisk. Ho har alltid kjent seg privilegert i si stilling ved apoteket på Nesbyen. Med 30 timars veke var ho alltid heime når barna kom frå skulen. Deltidsstillinga gav rom for fleire oppgåver i heimen, sjølv om Borghild vart pendlar lenge før uttrykket vart oppfunne. Ho tok bussen til Nes kvar dag, medan bestemor kom heim og passa ungane. Hushjelp hadde ho også. Ho rosar også mannen sin innsats. Som sjølvstendig næringsdrivande kunne Per Viko lettare gje ei hand med i heimen når mor måtte på arbeid til faste tider.

- Ein skal ikkje generalisere, men eg har inntrykk av at dobbeltarbeid gar ut over heimane. Eg heller nok litt til Kr.F sin politikk her, og meiner heimearbeidande må få økonomisk kompensasjon for sin innsats. Kvinner skal ha rett til å velje å bli heime med barna sine, i alle fall dei første åra. For mange er dette økonomisk umogleg i

dag, i alle fall i pressområda kring byane. Her i Hallingdal kan det vel i enkelte tilfelle vera eit spørsmål om litt dårlegare materiell levestandard, meiner ho.

Plikt til ansvar

Borghild Viko understrekar vår plikt til å ta ansvar for liv og helse. Ho meiner, i god Høgre-stil, at individet ikkje skal lata seg styre og forsørge av staten. Ho ser farene i for mange og for behagelege stønadsordningar, som ikkje oppmodar til eigeninnsats.

- Vi må sjølvsgatt ha nettverk for dei som ikkje maktar ansvaret for ssin situasjon. Men eg er redd for at folk i dag ikkje blir noko oppmuntra til å prøve å ta dette ansvaret, seier ho.

- Det er tronge tider i landet, og vi må ikkje lata dei sosiale utgiftene knekke oss. Eg meiner det er ei skeiv deling i dag, slik at mellom anna eldreomsorga får for lite, seier Borghild. Ho avslører på dette området eit snev av Frp.-sympatiar.

Likevel har ho eitt område der ho ikkje kan få regulering og statleg styring stor nok: Alkoholpolitikken.

- Mitt syn er lett å samanfatta: Vi skal ha streng kontroll med all alkoholomsetjing. Då må næringsinteressene vike for helseomsyn og sosiale argument, slår Borghild fast.

Her er ho på kollisjonskurs med mange partifeller, noko som uroar henne berre lite. Ho er i det heile ikkje så oppteken av partipolitikk, trass i to peridar i Gol helse- og sosialstyrem og erfaring som varamann til kommunestyret.

- Mange ventar seg kanskje ikkje at ein Høgre-talsmann skal prate sosial rettferd, omsorg og deling av godene. Men det er faktisk ei viktig sak for meg. Eg kjem frå ein arbeidarfamilie som gav sine røyster til Høgre. For meg er partivalet gjort på eit viktig grunnlag: Fridom for den einskilde. Høgre gjev ansvar

for vekst og utvikling til alle samfunnsborgarar, utan å overlata dei svakaste til seg sjølv, fastslår Borghild.

Draumen om legeyrket
Borghild vaks opp som einbarn i Ål. Hennar barndomsår er prega av 2. verdskrigen. Far hennar var tilsett ved NSB, og familien var mellom dei få som kosta på dottera høgare utdanning den gangen.

- Eg hadde lyst til å bli lege. Mor mi vart nok eit førebilte for meg, sjølv om ho la bort si oppgåve som sjukepleiar då ho fekk barn. Ho inspirerte likevel til å satse på helsevesenet, og eg jobba hardt for å få nok poeng til å koma inn på legestudiet. Då dei tre åra på Voss landsgymnas var til ende, sat eg att med eit einaste poeng for lite. Eg vart skuffa, men tok imot studieplassen ved farmasøytisk institutt. Det har eg aldri angra på, seier Borghild. Ho må likevel, med eit lite orsakande smil, vedstå seg at draumen om legeyrket aldri heilt vart borte.

- På ein måte vart draumen min vidareført og realisert gjennom yngste sonen min. Eg håpar og trur han aldri har kjent noko press, men vedgår gjerne at eg var ekstra stolt og glad over at han valde legeyrket, seier Borghild. Sjølv har ho trivest godt i stillinga som provisor ved Hallingdal Apotk, men mykje har endra seg på dei 30 åra ho har sett.

- Før arbeidde eg mykje meir med produksjon av medisinar. Vi har oppskrifter og framgangsmåtar for blanding av ulike medisinar, men i dag blir det meste laga av medisinfabrikkar. Ein og annan lege har kanskje sin hostesaft eller sin salve som skal

lagast på apoteket, men det er svært lite slikt arbeid no. Vi lagar noko medisin for bruk på dyr, men arbeidet elles er mest kontroll. Mi oppgåve er å kontrollere kvaliteten på råvarer, sjekke reseptar, passe på at medisinen blir rett levert, og føre oversikter over apoteket sine leveransar, fortel provisoren. Ho har apotekar-kompetanse, men slik ordninga er blir kvart apotek styrt av berre ein apotekar. Borghild har hatt stor nytte av samarbeidet med sin sjef, apotekar Håkon Næss.

- Den siste tida har eg fått i oppdrag å reise omkring til institusjonar som tilsynsfarmasøyt. Det er svært inspirerende å få treffe sjukepleiarar og brukargrupper, meiner Borghild.

Gleda i det heimlege

Borghild Viko fyller 60 år neste år. Ho meiner sjølv det er eit viktig skilje i livet. Pensjonsalderen er ikkje lenger så fjern, og Borghild Viko gler seg litt.

- Det er fint å få komme seg ut i arbeid, men det blir ikkje rett dersom folk ikkje klarer slå seg til ro heime. Eg gler meg over kvar stund her heime, og trivst med mine husmorsyslar. Eg steller blomane, heklar, pratar med katten og held huset i orden. Kanskje tek eg att noko for det eg har mista gjennom mange år i arbeid ute? Eg meiner i alle fall at har ein først bygd seg ein heim, må den største gleda vera å stelle og verne om den, seier Borghild, og veit ho kan verke «gamaldags».

- Ta vare på barna, og gje dei tid. Sats på heimane, så vil sosialbudsjetta, kriminalkostnadene og medisinbruket i framtida gå ned, seier provisoren med stor overbevisning.

**Borghild Viko veit
å setje pris på
selskapet i eit dyr,
og skjemmer bort
Puseliten
med godsaker
og kos.**

5659 Haga i Samnanger.

08.12.89.

Gode russefelage!

Etter ein del funderingar har likesom eg og selt meg føre å skriva ein epistel til deg og "juleheftet" ditt. Eg fyllejer iletje nett livsløypet mitt er så einestående at det er verd å koma på trykk, men skait laga, me må vel sjå på dette som eit slag "opplysningskrift" blant venner.

Byrjinga brukar å koma først, så me får ta til der. Etter fullført militærtjeneste seinhausten 1951 gjekk ferda til Universitetet i Bergen, der eg var i 3 år. Men som det ofte går var det kjenn gjenta inn i biblet; eg gifta meg med Gullborg frå Stord. Som familie-forsyktar skal ein helst ha nokre å leva av, og for meg bar det ut i grunnskulen. (Dette med læreryrket har ei viss tyngd i vår familie. To av onklane mine og to av brørne mine har drive i same gesjift.)

Som det ofte går med lærarane, det vert ein del flytting hit og dit. Elike og med oss. Men eg krevst blant ungdom, og etter nokre år, for eg til Oslo og tok lærarskulen der.

Hit til Samnanger kom me hausten 1960, og her har me vorte buande sidan. I 1972 flytta me inn i nybyggd hus på Steinsland i Samnanger. Steinsland ligg på riktig side i bygda med sol heile året, - og det sloget som vert ei vestlandsbyggd forunt.

Samnanger er ein heller liten kommune (ca. 2400 ib.) som ligg sentralt til på grensa til Stor -

Bergen. I kjøretid med bil ca. 50 min. frå Bergen sentrum. Bygda ligg ved foten av fjella som fører opp til Kvamskoen, Bergensarane sitt vinterparadis. Du er det skiløyper for ein lovar smak, ritaleg med skitrekke og slalsmuløyper, - og omkring ligg det stusstols med lytter. Omstøyer du derimot å gi i teater eller ein konsert i Grieghallen, er det som sagt 50 min. i bilen så er du midt i Bergen by.

Her i denne bygda har eg, som du forstår, funne min plass på golvet i grunnskulen. Vår 1988 førte eg fram til eksamen det 7. kullet av ungdomsskulebarn (7.-9. året). Eg fann snart ut at nokon "papirarbeid" var eg itelje. Derimot fann eg min "leis" blant ungdom i skulestova. Derfor har eg med stor ombruy umygalt i labra i buerarkivet.

Alle gode ting er tre, heiter det så fint. Me fekk tre born, to jenter og ein gut. Dei er alle vel framfødde og etablerte med familie og barn - forutan den yngste, som littil berre har fått seg kone. Den eldste, som no er 33 år, driv som mor si i helsesektoren, og er no styrar for ein alders- og sjukheim i Soqo. Den mellomste er cand. cient og jobbar i Norske Hydro, medan yngstemann, som er 26 år, er siv. ing. frå NTH, og har har også jobb i Bergen.

Barnborn har me også vorte forant, - 4 i tallet i alderen frå 8 år og nedover til barnet eit halvt. Me er så heldige at avstanden mellom dei borna bur og hit til oss, itelje er så stor. Såles får me ofte besøk hit, eller me fer ut på vitjing sjølve.

Det er jo besteforeldra si store fryd å sjå barneborna
velsø opps.

For ein del år sidan bygde me oss ei lyste, eller
sommarhus er karskje det rettaste å seia. Det ligg
altmed den blide Hardangerfjorden ikkje langt ifrå
Ejermundshavn i Sunnhordland. Der har me eit
sommarsparadis ved sjøen 5 kvarters køyretur herifrå.
Her har me båt og kan dra opp fisk til middag, eller
me kan slanga oss i sola på eit av dei mange svaberga.
Badeplass har me òg, både for ungar og vaksne, så
til og med besteforeldra vågar seg ut i sjøen av og til.
Sjølvsagt er dette ein ynda stad å vera i sommars-
halvåret for heile familien.

Bygdepolitikken har eg så vidt vore innom ein
lur. Men eg tykte ikkje det var nok, "blivende sted."
Det fekk klara seg med eit par periodar i kommunen-
styret og skulestyret.

Olles lever me eit roleg og godt liv her i bygda
vår. Helse har halde upåklageleg godt for både brua
og meg. Me er begge i full jobb, og med hus og hage
og sommarhus ved sjøen, så reiste me ikkje over.
Meir. Familien skal også "pleiast" med besøk og
gjenbesøk.

Ja, dette er nokre korte glimt av det som har
bruddt meg i dei snart 40 åra sidan me var russ
på Vossevangen. Eg reknar med at "sensuren" vil
klippa i stoffet, men det får så vera.

Med helsing Erling Prestedal.

Nokon god historie frá skulefíða kjem eg ikkje
 på í skrivande stund. Eg hugsar „stalbustorien“ du
 nemner í brevit ditt. Men det eg hugsar vel, er ei
 „kjóla“ og sjólv gjorde:

Eg bruka vanlegvis á sykla til skulan breile
 vintren. Dette var då í vörðloypinga. Då bruka det
 á samla seg ein diger sóledam, stor som eit
 stovgolo, í gata utanfor hjörva på Handelsloget.
 Kjém eg der syklende í halvsnúð og oppdogar
 drummen for seint. Midtíjards vert syklelúlu slátt
 bort under meg, og eg deisa på rygg opp í elendit.

Eit kvartar for seint stíllar eg í klasseroummit
 for Hrut Troland (fransketime.) Óttar á ha hóyst på
 mi ynkverdige forteljing med kolmod (stor jubel
 í klassen), går hon ein tur omkring meg der eg
 stár, finn ut at eg er innsmurd med bestelort
 frá valiken til skuldulane. Troland dreg på flíren,
 og bemerkar kort: „Du fái gå heim á fái noko kort
 på deg.“ Eg var ígrumen einig.

P.S. Med atterhald um uforutselte ting som
 kan dukka opp, reknar eg med á kom til
 „den store festen.“

Erling.

96

Sverre Hove
Haugerudhagan 68
0673 Oslo 6

Kjære russekameratar!

Eg har alltid stor respekt for folk med tiltak. Me skil ofte mellom dei med og dei utan! I dag er det 12. desember og Bjørg ringde meg den tiande.

Ein av grunnane til at det dreg ut med desse orda er vel mangel på interessant stoff om meg. Brevet frå Per skrømde meg. Han har opplevd så mangt.

Eg har også to søner, som i motsetning til hans, begge har vore i militærtjeneste - som faren. Men det høyrer jo nifst ut for ein fredeleg vestlending når ein snakkar om å læra å drepa sine medmenneske.

Dei er forresten ikkje ferdige med utdannainga, ein på NTH og den andre i Oslo, sosialøkonomi som faren utan at eg har overtalt han til det. Elles er eg gift med den same - utan at eg er lei for det. Ho er (jordmor, trønder) i full stilling, så det hender eg må setja på kaffikjelen sjølv.

Eg har arbeidd i Statistisk Sentralbyrå frå 1956, berre med kortare avbrekk, mellom anna eit par år i Austen for FN. I denne etaten har eg jobba med mange ting, Reknar meg sjølv som poteta - kan brukast til litt av kvart.

Me bur altså i Oslo, Bygde hus der i 1974, men reiser nokså mange gonger til hytta på Sørlandet. Har likevel aldri kome så langt at eg har sett innom lensmannskontoret på Tromøya! Det vert som regel kortaste vegen att og fram. (Har aldri fått fartsbot.)

Per ber om litt frå gymnasietida og nemner lektor Bråten. Tidene har endra seg innan skulen. Eg hugsar korleis me vart lærde opp til å helse på engelsklæraren vår. Me reiste oss og sa i kor: "Good morning, mr. - ". Det var litt vanskeleg å skjona for våre ungar mens dei gjekk på gymnasiet.

Elles er eg stort sett den same som då eg reiste frå Voss i 1950 (nei, det må vel vera tull). Det har blitt ein god del grå hår og vekta må eg kontrollera med visse mellomrom. Bortsett frå det har helsa og humøret vore bra heile tida.

Brevet hadde like lite skrift som underskrifta. Difor har eg skrive det om. Værar at eg ikkje har gjort for mange feil

Bente Luning et

vom vassen 1950

Per

Per Tveit
Føreidsgt. 1

4890 GRIMSTAD

Stord, 9. desember 1989

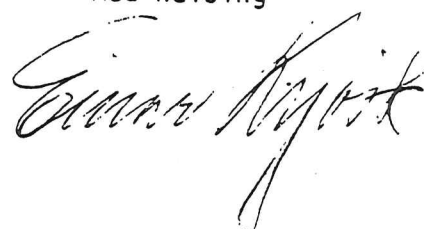
Her er litt om korleis eg har hatt det, etter eg var ferdig på Voss.

Etter endt gymnastid stod militæret for tur. Eg kom inn i Tysklandsbrigaden, 511 og hadde ei lærerik og kjekk tid der. Eg var noko i stuss om yrkesval, men det vart då til at eg byrja på Statens Gym. skole i Oslo i 1953. Året etter tok eg til på Stord Lærarhøgskule, delt opplæring, dvs. eitt år på skulen, eitt år ute i praksis, eg var då i Moss, og så siste året på skulen igjen. Eg tykte det var ei svært grei ordning. Eg var ferdig med lærarskulen i 1956. Eg tok då eitt år i Odda barneskule. Eg tykte der vart noko innestengd og drog ut til luftigare strøk, Haugesund. Der var eg i 3 år og flytte i 1960 til heimstaden min, Stord. Her har eg vore ved Leirvik barneskule i snart 30 år, gode år, men noko strevsamt mot slutten. Eg har hatt svært god helse, men strevar no med høgt blodtrykk og har gitt meg i læraryrket.

Eg gifta meg i 1958 med Gunborg Vevatne frå Etne, og me har 3 kjekke born. Atle, fødd i 1960, teleoperatør i Nordsjøen. Han har bygd seg hus her på Leirvik. Dei har 2 småjenter, og me kosar oss med å ha barnebarna så nær oss. Helga vart fødd i 1964. Ho er sosionom og har arbeid i Stavanger. I 1967 fekk me Øystein. Etter endt militærteneste i Nord-Norge er han no på universitetet i Bergen.

Me bygde oss hus på Leirvik i 1961, og på Tittelsnes, 40 minuttars gonge med snekke, har me hytte like ved sjøen. Der storkosar me oss med grønsakdyrking og fiske som fine hobbyar.

Med helsing

Adresseliste for Vossaruss 1950

Lektor Olav Aalerust, Halvardsgt 19, 2300 Hamar, 065-25260
 Ing. Gunnleiv Aardal, Nakkves vei 1, 0670 Oslo 6, 02-273729
 Kontorleiar Sverre Aas, Slottsbrog. 52, 3900 Porsgrunn, 03-552576
 Tannlækjar Sverre Alsos, Strandodden, 8300 Svolvær, 088-71084
 Skulestyrar Bjarne Asheim, Boks 1014 Flattum, 3501 Hønefoss, 067-32289
 Helsestyster Aaslaug Asheim, (Aarhus), Løkenåsen Haug, 3500 Hønefoss, 067-32289
 Lensmann Fridtjof Bakkegaard, Simonstø Tromøy, 4818 Førvik, 041-85770
 Bibliotekar Ingebjørg Belsaa, (Nestaas), Vådan, 7000 Trondheim, 07-559603
 Tannlækjar Nils Bergo, Rogne, 5700 Voss, Telf 05-511916, Priv 05-511052
 Adjunkt Ingerid Berntsen, (Molstadkvern), V. Greverud ter. 14A, 1415 Oppegård, 02-993364
 Mari Framnes Bjerge, 5774 Lofthus, 054-61365
 Lærer Nils T Borlaug, Buergrend 22a, 3200 Sandefjord
 Ing. Erling Bratland, Londalen 25, 5230 Espeland Telf 05225310 Priv 05242057
 Avdelingssjef h. v. Einar Brusletto, Hellerudvn. 127, 0687 Oslo 6, 02-262394
 Adm. dir. Bjørn Dalven, Korpeliveien 18, 3900 Porsgrunn, 03-510326
 Rektor Arne Eide, Jotunvn. 52, 1412 Sofiemyr, 02-809651
 Logoped Gudrun Eiken, (Hansen), Stalsveien 2, 5200 Os, 05-301156
 Trafikkflygar Sverre Eimstad, Tolleflakka 49, 1370 Asker, 02-783435
 Rektor h. v. Per Engene, Valen, 3800 Bø i Telemark, 03-951244
 Bestyrar Inger Fjærtøft, (Askeland), Treavegen 14, 7700 Steinkjer, 077-61384
 Fylkeslækjar Edvard Fjærtøft, Treavegen 14, 7700 Steinkjer, 077-61384
 Veterinær Harald Fjøsne, Kleiverudv. 97, 3080 Holmestrand, 038-56344
 Farmasøyt Eli Gjerde, (Ringheim), Nedre Melster 22, 5700 Voss, 05-511309
 Veterinær Håkon Gjerstad, Hjelms v 13, 5032 Minde, 05-291138
 Cand. oecon. Olaf Gunntveit, Eftasåsen 44, 0687 Oslo 6, 02-260462
 Lærer Ingeborg Halderaker, (Årsteinsen), 5420 Rubbestadneset, 054-27245
 Lærer Ole Andreas Hallaråker, Symreveien 7, 4350 Nørbe, 04-433372
 Professor Olav Helgeland, Austre Steinsvikåsen 23, 5060 Søreidgrend, 05-131262
 Sjukepleiar Lidvor Ryste Helthe, Kårstadveien 13, 6100 Volda, 070-78825
 Undervisningsinspektør Olav Hole, Sundve, 5713 Vossestrand, 05-522413
 Fagdirektør Sverre Hove, Haugerudhagan 68, 0673 Oslo 6, 02-322512
 Lærer Gerd Berit Høylo, C. Sundsgt 52, 5004 Bergen, 05-326937
 Provisor Marie Johannesen, (Tomassen), Tytteberveien 5, 9500 Alta, 084-36754
 Direktør Magne Kaldestad, Øvre Våganest 12, 5083 Øvre Ervik, 05-182190
 Inspektør Kristian T Knutsen, Strømsveien 12, 1652 Torp, 09-345881
 Lærer Jorunn Kristiansen, (Hus), Krokstien 5D, 1720 Greåker, 09-143485
 Siv. ing. Ole M. Kvalvaag, Nes Terrasse 15A, 1360 Nesbru, 02-849188
 Major Torstein Kvanne, Levåsbakken 3, 2830 Raufoss, 061-91388
 Lærer h. v. Einar Kyvik, Hølev. 3, 5400 Stord, 054-12607
 Adjunkt Ingebjørg Lidal, (Døskeland), Rutlinslid 9, 5800 Sogndal 057-71146
 Hotelsepsionist Bjørg Liland, (Vindal), Hangursvegen 40, 5700 Voss 05-510227
 Rådgyvejar Aasmund Ljønes, 2859 Nordre Toten, 061-68111
 Trafikk lærar Bodil Lund, (Steffensen), Innherredsv. 82, 7500 Stjerdal, 07-824664
 Tekatiling. Kristian Matthiessen, Storheia 28, 5046 Rådal, 05-131786
 Ing. Nils Neset (Landro), Tonafjellet 18, 5355 Knarrevik, 05-331246
 Misjonsprest Bjørn Vidar Mehus, Ingolf Ruuds v 4B, 1265 Oslo 12, 02-616490
 Sjefingenier Ivar Mo, Serli Terrasse 36, 1473 Skårer, 02-701729
 Ing. Andreas Myklebust, Sundalsveien 23, 6600 Sundalsøra, 073-91757
 Kristian Nyhus, 15931-78 Ave. Edmunton, Alberta, Canada T5R3E2, (403)487-1450
 Handelskvinne Valborg Nå, (Haugetun), 5776, Nå 054-62179
 Sivilingenier Kristian Oaland, Mosvoldveien 69, 4500 Farsund, 043-90695
 Kari Hildegunn Opedal, (Svartveit), Wildenveybakken 10, 0765 Oslo 7, 02-141233
 Lærer Solrunn Oppheim, (Gurvin), 3579 Torpo, 067-83177
 Gunnhild Rime, (Bråten), Trondhjems v 45c, 2800 Gjøvik, 061-71814
 Ped. kons. Magnus Saltnes, 5590 Etne, 04-755936
 Adjunkt Ingrid Madland Schelderup, Nils Abelsgt 7, 4012 Stavanger, 04-527313
 Branntakstbest. Nils Seim, Folkvordveien, 4300 Sandnes, 04-661799
 Lærer Gunnvor Beyum Sekse, 5633 Mundheim, 05-554755
 Sigurd Selheim, Øyordsåsen 3, 5035 Bergen-Sandviken, 05-951047
 Skulesjef Jostein Sie, Opalveien 3, 4875 Nedenes, 043-94954
 Lærer Anne Solbakken, (Grøthe), Frøyas v. 23, 3200 Sandefjord, 034-65049
 Sjukepleiar Kari Solberg, (Gjerstad), Ullevålsveien 55, 0171 Oslo, 02-467401
 Adjunkt Trygve Solstad, Nedre Melster 31, 5700 Voss, 05-513463
 Oberst I h. v. Konrad Spilde, Spildepollen, 5395 Steinsland, 05-337214
 Solveig (Kris) Stein, (Grøndahl), 21723 Shadyspring, Rd 36C Castro Valley, California 94546
 Driftssjef Olav Norvald Stevik, Lehaugv 4, 7700 Steinkjer 077-62681
 Johanne (Vesla) Stølen, (Breien), Holbergsv. 9, 1412 Sofiemyr, 02-809275
 Lærer Elfrid Refsdal Søvoll, Eikekroken 7, 2020 Skedsmokorset, 06-876790
 Ing. Erik Tvedten, Sandbrekko 18, 5400 Stord, 054-10086
 Dosent Per Tveit, Førvidsgt 1, 4890 Grimstad, 041-44036
 Fyrstekonsulent Arthur Tømmerbakke, Ullevålsveien 102B, 0451 Oslo 4, 02-607992
 Rektor Svein Underdal, Lars Tensagers v 3, 2080 Eidsvoll, 06-964042
 Avdelingspsykepleier Helga Utne, Modum Nervesanatorium, 3370 Vikersund 03-784481
 Provisor Borghild Viko, (Lie), Sentrumsv. 36, 3550, Gol 067-74846
 Lærer Erling Øvstedal, Steinsland, 5659, Haga 05-586455